לרבי אליעזר. דמכשר בבדיקת שביעי עם הראשון: פסו. דלרבי יהושע ודאי אין לכם אלא שמיני בלבד דלקח ע"ג דפליגא מילתיה בבדיקה ומונה ימים הבדוקין אפילו בסירוגין הני מילי בראשון ושביעי דחזו לאלמרופי לחד מינייהו אבל שמיני אלו מסדר ספירה הראשון הוא ואלא מאלמרוף ולר' עקיבא שמי אין לו אלא שמיני בלבד שמא ראה בינתיים ומכאן ואילך לריך לספור ששה אלא לרבי אליעזר מי מחזקינן כל ז' בטהרה משום בדיקת ראשון דהוי תחלתן בטהרה או לא: פיא פיא. מקורין: נאו רבי אליעזר ורבי יהושע. דאלע"ג דפליגי עליה דרבי עקיבא בראשון ושביעי הכא מודו: נא רבי יהושע ורבי עקיבא. כדפריש לבל לרבי אליעזר הואיל ותחלתן בטהרה מחזקינן לטולהו בטהרה: ככוסאי אמרה לשמעתיה. בפרק בנות כותים (נעיל דף נ.): דאא בדקה עד שביעי. דאא הוי תחילת ימי ספירה בטהרה דאא בדקה בראשון {משהפרישה בגין השמשות של שביעי לזיבה שראתה בו ביום} עד ז' לספירה ותרי קולי אמרו' רב בספירה: ספס. דאמר רב לעיל דמטהר רבי אליעזר בבודק ראשון ושביעי אמרו' *תחלתן אע"פ שאין סופן: ובכא אמרו' סופן אע"פ שאין תחלתן. דמשום בדיקה ז' מחזקינן כל ששה לפניו ומיהו בטהרה הוא' ופסקה בשביעי ומיהו הפרשה בטהרה בגין דמשהוחזק מעין פתוח ליכא לאחזוקי בטהרה עד שבדוק ומאמא שפסק דאמרינן במתני' דהפרשה בטהרה בגין שיני. לרב פריך דאא בעי ספורין (ב) הוא דאמר בעינן ספורין ודאי וקיימא לן בהמפלת (נעיל דף כט:) דשבוע קמא בעיותא מטבלינן לה כל ליליא דאמא שלמו שבוע של טומאה זכר ביממא לא מטבלינן לה לספוקה ביולדת בזוב ולמימר בכל יומא דיום כלין ז' נקיים שאחר טומאה לידה ומשום הכי לא מטבלינן לה דאי נמי מתרמי האידנא ז' של נקיים משום דטבילה בזמנה מלוה ודקה ויולדת טבילתן בלילה וחזה טבילה ביום לא הוי ספירה הואיל ואא ספרה בפניו עד שתשב בפניו שבוע אחר: יום אחד ממא ראיתי. ואיני יודע אימתי ואפילו היום י"ל זהו ואינה יודעת אם יום הקיבה בימי נדה אם בימי זבה מטבלין אותה משום טבילה בזמנה מלוה: ששה מבילות ז' לנדה וחרבי לזיבה. וכגון דאתאי לקמן ביממא ומטבלין אותה הלילה ממא נדה היא והלילה כלו ז' ימי נדה וכן לליל יום ז' וכן כל ליל שבוע זה ועפי לא איכא לספוקי, ומרמי לזיבה ביממא ביומא דאתאי לקמן מטבלין לה דלמא אתמול מחזי וימי זבה הוו והואי שומרת יום כנגד יום ומאחר נמי מבלה דילמא ביומא דאתאי לקמן הוא דחזאי, ועפי ליכא לספוקי, אבל אתיא לקמן בלילא איכא ז' מבילות מ' לנדה וכ' לזיבה דהאיא דליליא גופיה איכא לספוקי: האמא זמן מבילה וכן כל לילות שבוע זה ולמולאי שביעי כלילא דאתאי לקמן מחזי והשמא הואי זמן מבילה, והאי דלא קא חני "מבילות" משום מילתא דלא פסיקא היא כי אתיא ביממא ליכא אלא ע', אבל ע' פסיקא ליה, דבגיר מהני ליכא, והכי מוקי לקמן: מאי מבילות. אם באתה כיום לו בלילה ואומרת בין השמשות ממא ראיתי אין כאן מבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום ממא ראיתי ואיני יודע מתי אם בימי נדה ואם בימי זיבה מספקי ליה דילמא האידנא ביום שבאתה לפניו* חזאי: שמני לנדה. כגון באתה לפניו בין השמשות של ערב שבת מובלת מיד בלילי שבת שמא השמא זמן מבילה וכן כל שבוע זה ולילי שבת הבאה שמא בין השמשות באתה ולילה היא ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו (ואפי' ביום שבת היה באתה נדה הרי ח' מבילות לנדה ואלא לנדה ומטבלין לה בין השמשות דאתאי לקמן דילמא חזאי ומיום ה' בשבת היה ומאחר ערב שבת כנגד יום ה' ומובלת בין השמשות עד שלא תחשך דשמא עדיין יום הוא ורלוי למבילת זוב, ולמחר בשבת נמי מבלה שמא בין השמשות דאתמול בשבתא לפניו באתה ומיום שני היה והיום מובלת ליום כנגד יום, ולאחר בשבת נמי מבלה מיום שפק ההוא בין השמשות נופיה שמא לילה הוא בשבתא ובאתה לפניו ובכל יום השבת הוי ראשון ו' בשבת הוי שימור ומבלה: אלי דינא דלא דינא דייני בגלוי. דין זה שאינו דין הוי דינין באותו מקום: לירני מד יומא. כל בהמות העיר: אזל יומא. שלא היה לו שור וכפתיהו לרעות בהמותיהן ב' ימים: נכפתיהו. אחמן: כמה רמיתי. אם א': אם ג': שב לנדה. באתה בשבת מובלת למולאי שבת שמא באתה בשבת באתה תחלה וכן עד* ליל שבת הבאה וליל שבת בכלל שמא בשבת שבתא לפניו באתה ואותו היום לבד באתה: ותמני

לענין זבה גדולה אפשר דבעינן ספורים לפניו כגון שבאה לפניו בין השמשות. והא דקתני בין השמשות אמרה ראיתי ח"ש באתה לפניו בין השמשות ואמרה פמא ראיתי אבל לא אמרה שהראתה דזיבה בין השמשות: יוב

והא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן. ואם תאמר (ל"ל) לרב כל זבה לריכה הפרשה ביום שפסקה בו כמו נדה ותאמר קתני במתני' שבדקה עצמה יום ראשון הא כבר בדקה עצמה מתחמול והפרישה בטהרה ואי הוה אומר דלא בעינן הפרשה ביום ג' הוה ניחא וי"ל דליכא למידק הכי דאפי' לי סגי בהפרשה שלישי לרבי אליעזר לא סגי דלא חני שבדקה ביום ראשון משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא כמו ראשון ושמיני דקתאמר רב לרבי אליעזר היא ולא תני במתני' אע"ג דלר' אליעזר הוי רבותא טפי משום דלא מיתני ליה הו פלוגתא דר' יהושע ור' עקיבא: שבעה לנדה וסיים לזיבה. מכאן אין יכול לדקדק דלא בעינן ספורים בפניו מדטובלת אע"פ שלא הפסיקה בטהרה ולא בדקה נמי בתחלת ספורים דאע"ג דלא בעינן ספורים בפניו בזבה קטנה בזבה גדולה בעינן ועוד דסוף סוף סגי לה בזה שבדקה ביום הספירה ומצאה טהורה דאי אין בדיקת סוף היום טוהרה לספירה לא היה מקנה לבעל ישראל דלא אם כן יבדקו בעליית עמוד הסחר דספירת לילה אינה ספירה: מה

תוספי הרא"ש

באותה בריקה דקדים המנעה: רב אמר היא היא תחלתן אע"פ שאין סופן. ותאי דקתני במתניתין ביום השביעי משום ר' יהושע נקפיה: הכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן. ותאי דנקפ מתניתין יום ראשון משום ר' יהושע ור' עקיבא נקפיה: אינו הא כי אתא רבין כו'. אע"ג דאליביה דר' אליעזר קאמר מ"מ פריך ליה דלא אשכחן תנא דס"ל סופן אע"פ שאין תחלתן הלכך לא מיבעיא ליה לפרושי דברי ר' אליעזר הכי: ואי מ"ד לא בעינן ספורי' לפניו ביומא ליפבלה. ואי משום דבעינן הפסקה בשלישי דקאמר רבא לעיל נדה שהפרישה בטהרה בשלישי שלה אלמא בלא הפרשה אינה יכולה לספור. חוסרא בעלמא היא ומרבנן ואינה נמנעת בשביל זה מלטבול כיון שטבילה בזמנה מצוה ואפילו בעיא הפסקה מן התורה מובלת דשמא הפסיקה ולאו אדעתה כיון דבאיזה יום שהפסיקה מועלת הפסקתה אבל אין לרוש ולומר שמא בדקה ביום ראשון של ספירה ואיכא תחלתן וסופן שבאותה ששבה שבדקה לפניו יום לביעי של יום זה: לאו מי אוקימנא כר' עקיבא. מסמע דר' רבינא לא מיבעי ליה לאוקמי כר' עקיבא דאתיא שפיר כר' אליעזר. מתוך כך נראה דהלכה כרב דסופן אע"פ שאין תחלתן. דסוגיא דסוף המסלת כותיה וכ"ש בתחלתן ואע"פ שאין סופן. מיהו יש לדחות דר' רבינא נמי לא מיהוקמא כר' אליעזר דכיון דלא בעינן ספורי' לפניו בכל הימים א"כ חומרא בעלמא היא דבעי סופן ותחלתן ולאו מדאוריתא הלכך מטבלינן לה משום טבילה בזמנה מצוה. וכי פריך לה לרב הוה מצי לאקשויי. ולפעמך היכי מצי מוקמת לה בשום ענין כר' אליעזר ולישנא משמע כן דקאמר לאו מי אוקימנא כר' עקיבא משמע אפי' ליתא לדרב: ד' לנדה וחרי לזבה. מכאן אינו יכול לדקדק דלא בעינן ספורים לפניו דחשבינן לדק יום ספירה אע"פ שלא הפסיקה בטהרה אתמול בתחלת יום הספירה משום שאין לרוש מה שלא הפסיקה בטהרה כיון שיום הספירה בדקה ומצאה טמא טהור. א"נ אפי' לא בעינן ספורים לפניו לגמרי נבי שומרת יום

עין משפט נר מצוה

הש"ס פ"ו

נו א ב ג ד מיי' פ"ד מהל' מלוכי ביאה הל' כב טוש"ע יד סי' קט סעיף ד:

נוסח

נ"ב - בקיקת לבה
1. בתחילה ולא בסוף
2. בסוף ולא בתחילה
מהגה
ש"ת בב' המקומות נו"ד
טוב"ם כדי (בפנ' מאי קאמר בה)

תת נוסח

סגורין בפנינו (עד יומ' ב')

מהגה

ביאמאן מלוכא

הגהות הב"ח

(ה) גמ' וקיימא לן שבוע קמא: (ב) ר"ש ד"ה אינו וכו' ובחקון ודאי הכ"ד ואח"כ ס"ד וקיימא לן וכו' זכר כס"ד ואח"כ מ"ס ביממא לא וכו' של נקיים ובוס בעיא מבילה כו' משום דמבילה בזמנה מלוה דבדס ובוס ולדת וכו' ולא ספרן בפניו:

מהגה

ביאמאן מלוכא

*כפי איגרא מקומן מוכא ביאור על מאמרה אחרונה בגמרא בתרגומא ומנא - מדבריהם "וספרה לה" מאמר דבל יום בדי ספירה ובדיקה ובלבד לא מאכלין אחרתה ואינו לא בדיקה ליה דאמרין כל הספורים לפניו אלא לרבא סגי בתחלתן וסופן"

*כפי איגרא מקומן דה לרבי אליעזר אומר: ביה דאמר סגי בתחלתן לבדן מעוות בהוחזקה בלבדה מאאי לפנינו בלבד לבדיקה לו דיום ראשון בדיקה ע"ב לבשוקה

*ובבר אמרנו לא מיבעי יותר מ' מבילות, אין בדין בתנא ליא מבילות

*והיו יום הראשון מתוך ג' ימי נדה ומאמלא הבילה לכך יהי' בלבל בדת תבת:
שבת א ב ג ד ה ו - מבילה לנדה הוי בלילה אחרי יום הטבילה
7 6 5 4 3 2 1